

[Statsministeren]

drage særlig fordel af, at et areal af hans ejendom i 1976 blev inddraget i byzone.

Det beløb, striden drejer sig om, er altså ikke 2,5 mill. kr., men et beløb på 932.000 kr. Også dette beløb er af en sådan størrelse, at jeg forstår lodsejerens utilfredshed, men jeg ser ingen anden mulighed, end at sagen finder sin endelige afgørelse ved en dom, som afsiges af højesteret.

Dohrmann (FP):

Nu er det ikke bare ministeren for offentlige arbejder, jeg er uenig med, nu er jeg også i allerhøjeste grad uenig med statsministeren. Statsministeren er formentlig enig med mig i, at det er folketingsretten, der vedtager lovene, og at lovene skal være så klare, at folk kan forstå dem, ikke bare almindelige folk, men også vejdirektoratet og andre steder. Ministeren for offentlige arbejder skriver direkte i det svar, som statsministeren henviser til, at man af hensyn til fremtidige erstatningssager er nødt til at tage den højesteretsdom. Med andre ord: loven er så uklar, at regeringen heller ikke kan tolke den. Jeg synes, det er under al kritik, at private mennesker, som har fået udbetalt en erstatning, fordi de er blevet jaget væk fra hus og hjem, skal pines igennem mange år, fordi regeringen, folketingsretten, vejdirektoratet og alle andre ikke kan tyde de love, der er vedtaget. Det er det, ministeren siger.

Jeg synes, det er helt uacceptabelt, at folketingsretten kan vedtage sådan noget, og at regeringen ikke vil stå op og sige: der er behov for en lovforenkling, så vi kan forstå loven alle sammen. Det er helt uacceptabelt, at folk, der får udbetalt en erstatning, skal pines igennem så mange år, fordi man ikke kan finde ud af det, man har vedtaget.

Jeg har før udtalt, at det kun er sagførere, der vil tjene på denne sag, og det vil jeg gerne gentage her: de eneste, der har gavn af denne sag, er sagførere og jurister, som kan sidde og »pindehugges« i mange, mange år. Men dem, som det går ud over, er almindelige mennesker.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hvis man skulle drage konsekvensen af hr. Dohrmanns betragtning, skulle vi altså ikke i Danmark føre de måske 20.000, måske 30.000, måske 40.000 retssager for domstole-

ne, som føres hvert år, for de fleste er jo et udtryk for, at der på trods af folketingsrets bestræbelser for klare lovbestemmelser alligevel efterlades tvivl. Jeg har ikke nogen mulighed for at sætte 1 mill. kr. på højkant, blot fordi hr. Dohrmann mener, at en del lovbestemmelser er uklare. Regeringen har fået det råd, at der i denne sag er tvivl om, hvorvidt inddragelse af et areal i byzone bør føre til en højere erstatning. Det må vi have en afgørelse af, og denne afgørelse skal ikke træffes af hr. Dohrmann eller af undertegnede eller af folketingsretten, thi i den henseende er vi aldeles inkompetente, og jeg er ikke bedre end hr. Dohrmann, men det er heldigvis højesteret.

Dohrmann (FP):

Jeg må konstatere, at også den nuværende regering lægger mere vægt på det, der bliver sagt af embedsmændene, end på det hensyn, man viser borgerne her i landet.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, når ministeren henviser til, at der allerede på daværende tidspunkt var indlagt noget, man kalder byggelinjer, at der ikke dengang blev udbetalt en krone i erstatning, og derfor er der slet ikke tale om, at der tidligere har været udbetalt nogen erstatninger.

Men jeg kan forstå, at den glædelige daglige nyhed, regeringen bebudede, da den tiltrådte, får vi i hvert fald ikke i dag.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som jeg allerede nævnte i mit første indlæg, er hovedparten af erstatningsbeløbet for længst frigivet, således at den pågældende gårdejer kan anvende beløbet. Striden drejer sig om en mindre del, de 900.000 kr. Som nævnt før er det også i borgernes interesse, at sådanne sager ikke afgøres her i folketingsretten, men afgøres af vores uafhængige domstole; det må regeringen holde fast i er på sin plads.

Dohrmann (FP):

Er statsministeren enig i, at folketingsretten og regeringen bør tilstræbe at udforme nogle love, som folk kan forstå?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Vi ser det som det ideale mål, at man altid skal forsøge at gøre lovbestemmelserne enty-